

givelse og derved affære den anden Part fra en maaste betydelig Fortjeneste og Almenheden fra Nydelsen af et godt Værk.

Der er saa i § 8 et Spørgsmaal, som jeg maa sige, man har ladet staa meget uklart, naar man sammenholder § 8 med § 15. Efter § 8 skal man jo frit kunne referere blandt andet i Aviser skriftlige og mundtlige Forhandlinger i konstitutionelle, kommunale, kirkelige eller andre offentlige Repræsentationer, i Retterne samt ved offentlige politiske og lignende Forhandlingsmøder. Det præciseres saa nærmere i § 15, hvad der ikke er Brud paa Forfatterretten, og der lader man det egentlig — som det fremgaar af Motiverne — staa fuldstændig aabent, hvorvidt der skal have Ret til at forbyde Referater af offentlige Foredrag, idet man tager Hensyn til Pressens Udgang til at omtale det, og mener, at man ikke maa lægge for store Bænd paa Pressen i denne Henseende. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Modfætning; thi naar det i § 8 udtrykkelig siges, at Foredrag, Forhandlinger ved offentlige, politiske og lignende Forhandlingsmøder frit kunne refereres, hvorfor taler man saa senere i Motiverne om, at Referater af offentlige Foredrag muligvis burde kunne forbydes? Jeg ved ikke, om Bægten skal lægges paa, at der i det ene Tilfælde er Tale om Forhandlingsmøder, men i det andet Tilfælde om Foredrag. Jeg antager, at ethvert politisk Møde, enhver politisk Forhandling, om man maa kalde det saa, dog i Reglen vil begynde med et Foredrag, og det bliver en meget sin Grænse mellem, hvad der skal kaldes Forhandling, og hvad der skal kaldes Foredrag. Jeg tror nok, at man der trænger til en noget nærmere Præcision.

Med Hensyn til § 9 havde jeg lyst til at rejse et Spørgsmaal, der, saa vidt jeg ved, aldrig er rejst før, men som dog baade er af stor praktisk Betydning og i og for sig meget vanskeligt at afgøre. Det er Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Forlæggeren har Lov til at overdrage sin Ret, det vil sige, den ham af Forfatteren indrømmede Ret, videre. Jeg sætter, at en Forfatter har indgaaet en Forlagskontrakt med en Boghandler, hvorefter han giver Boghandleren Ret ikke alene til den første Udgave, men til alle de Udgaver, der udkomme f. Eks. i Forfatterens levende Live. Kan saa denne Ret, som Forlæggeren derved erhverver, og som jo er knyttet til visse Forpligtelser fra dennes Side, uden videre af ham overdrages videre enten derved, at han sælger hele sin Forretning, eller ved, at han sælger dette specielle Retsforhold, og hvorledes vil For-

holdet stille sig, naar det gøres, navnlig naar Forlæggeren sælger hele sin Forretning? Han bevarer Forpligtelsen for sig, men Rettighederne gaa over. Her har man et meget uklart Forhold, som hverken er til Gavn for den ene eller den anden Part. Jeg har set Udtalelser fra meget kyndige Jurister, som endogaa gaa ud paa, at en saadan Overdragelse af en Forlagskontrakt ikke er gyldig, at en Forlægger, som det udtrykkes, ikke kan sælge Forfatteren, men efter de almindelige obligatoriske Regler kunde man næsten antage, at en saadan Overdragelse fra Forlæggerens Side kunde finde Sted. Maaffe var der Anledning til at bestytte Forfatteren noget imod saaledes at blive overdraget fra den ene til den anden.

Jeg skal nævne endnu et Punkt, som forekommer mig at have nogen Betydning, navnlig paa Grund af den Usikkerhed, det bringer ind i en anden Materie, nemlig Arvematerien. Det fastslaaes i § 6, at en Forfatter eller den, hvem Forfatterretten tilkommer, kan ved Testamente bestemme, hvem der skal have denne Ret efter hans Død. Der opstaaer da det Spørgsmaal, om en saadan testamentarisk Disposition er en Disposition af den Art, der skal medregnes til den Tredjedel f. Eks., som en Fader har Lov til at disponere over ved Testament eller om det er noget, der er helt uden for de almindelige Formuesdispositioner, som altsaa ikke paa nogen Maade indskrænker ham i at disponere i Overensstemmelse med Loven over sin Formue. Der er i Bemærkningerne til Lovudkastet med Hensyn til § 9 i temmelig stærke Ord paaanket en Vædring, som er kommen ind i Folketinget, og hvorved Folketinget vil gøre Bestemmelsen præceptiv. Men i selve Bemærkningerne siges det, at det er nødvendigt at gøre den præceptiv, og da saa Folketinget har gjort den præceptiv, tales der, som sagt, i stærke Udtryk om, at man vil gøre sig til Formynder for voksne Personer, der tales om et ganske enestaende Brud paa Tro og Love. Naar man vil bruge saa stærke Udtryk, skulde man dog stille det klart, saaledes at det kan udfindes ved en almindelig Gennemlæsning, hvad det er, man anser over, men det har ikke været mig muligt rigtigt at faa fat paa det.

Der er i § 37 en Bestemmelse, som forekommer mig at være af nogen Vigtighed. Det er ved Fastsættelsen af, hvad der skal anses for et dansk Firma, hvor man taler om det Tilfælde, at Forretningen drives af et uansvarligt Selskab. Jeg spørger nu for det første, hvad et uansvarligt Selskab er. Jeg troede, at Firmaet som saadant i alt Fald var ansvarligt, saa Udtrykket er vistnok